

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vážnost volitev volilnih mož.

Volitve za kranjski deželni zbor so torej razpisane. Na kmetih bomo volili 16 poslancev (zrno in pogoj narodne večine) kakor smo uže v včerajšnjem listu povedali, sedmega julija, torej čez šest tednov. Naj pa nihče ne misli, da je do tja še dolgo, da je še čas, da se nam ne mudi. Precej se mora agitacija začeti in nič popustiti do zadnjega, sicer nas nasprotniki tu pa tam prehité in mi pridemo prekasno, ko bode uže kaj izprideno, ko bode nepodučeno ali nemarljivo ljudstvo uže zapeljano.

Precej zdaj enkrat se bodo pa uže začele volitve volilnih mož po občinah ali srenjah. Te so najbolj važne. Kajti če bodo naši kmetje izbrali izmed sebe zanesljive narodne, samostalne in duševno krepke može za volilce, potem smo gotovi. Zatorej je pa treba, da prijatelji slovenske domorodne stvari po vsej deželi vso in celo svojo pozornost obrnejo do teh prvotnih volitev volilnih mož. Tudi naši nasprotniki bodo poskušali najbolj tukaj svoje manevre, in z vsemi nam še morda neznanimi pomočki delali, da bi vsilili kmetom kake svoje odvisnike za volilne može.

Naši kmetje bodo imeli volitve volilnih mož zdaj ob času, ko je mnogo dela na polji. Na to se naši protivniki zanašajo. Gotovo, da bode marsikje volitev slabo razglašena, ali morda prav v zadnjem času, ker žalibog postava tu nij jasna. Mogoče je vse. Za to je neobhodno potrebno, da se povsod uže naprej pazi, kedaj bode volitev volilnih mož, da se ljudem ostro zabiči in živo naroči, da tačas gotovo pridejo vsi

in volijo te in te može, o katerih se je treba v vsakej fari ali občini prej dogovoriti.

Nemškutarji in njih zavezniki bodo skrivaj svojim privržencem na tihoma uže prej naznanili, kako se imajo ravnati. Ker postava ne določuje, koliko mora prvotnih volilcev skupaj priti, da volilnega moža izberó, mogoče je, da pridejo iz cele množine slučajno le trije nemškutarski ali odvisni prvotni volilci, pa volijo štiri volilne može, ali toliko kolikor jih na občino spada. Zato moramo mi gledati, da bode ljudstvo opozorjeno, pripravljeno, da može na migljáj precej pridejo, tudi če bi jih bilo treba po noči skupaj klicati!

Najnevarnejši sovražnik naš je torej apatija, zanašanje na zadnji trenotek, zanašanje jednega na drugega, malomarnost, katere nas Bog obvaruj!

Zatorej naj vsi narodni županje na to pazijo, da zabičijo in naročé precej in potem večkrat ljudem gotov prihod na volišče volilnih mož. Tam pa, kjer je župan odvisen, nenaroden, ali premalo izveden, naj pazijo drugi narodni omikanci, gospoda duhovniki, narodni učitelji, posestniki, trgovci in vsi zavedni narodnjaki, da malomarnost za sveto domovinsko stvar ne pokvari vspeha.

Ko smo kranjski Slovenci z največjim zanimanjem gledali zdaj na vshod, kjer se celega našega roda boljša prihodnost v krvavem boji odločuje, — počil je nam tu doma za hrbtom mali domači boj. Nij, da bi ga primerjal glede važnosti za našo narodno bodočnost z onim bojem na jugu. Ali mi se ipak moramo hitro in krepko obrniti na svojo zemljo, bojevati in zmagati! Ker čast slovenskega naroda je odvisna od teh volitev!

Slovanstvo na brzovlaku.

Ideje so naturnim zakonom podvržene. Z naravno silo vstopajo v življenje narodov in z naravno silo terjajo priznanja. Iz male žrjavice izplamte do mogočne velikanske gramade. Gojene začetkoma v malih, tihih družtvicah v temi podzemeljske ter negovane od malega števila najboljših mož naroda, države, negovane od teh pod „policijskim nadzorstvom,“ ali mej vlažnimi stenami kake ječe, stopajo čez kratko ali dolgo ven na javni trg in z govorniške javne lece glasi se krepko: ideja ti si zmagala; ideja na torturi, ideja v ječah, ideja na gromadi ali pred puškami, ti si zdrobila svoje sovražnike v prah in v nič!

Tako je zmagovala ideja krščanstva, tako ideja verske reformacije v 16. stoletji in tako je nastavila ideja človeške slobode po francoskej prekuciji rdečega petelina na staro zgradbo državnega absolutizma-despotizma, in tako je po dolgem življenji separatizma mej narodnimi plemeni stopila ideja skupnosti, narodnosti na dan, in če smo še pred kratkim Italijane klicali po Piemontezih, Neapolitanih etc., ter Nemce po Bavarcih, Prusih etc. duodecni državljanah, kličemo jih zdaj Italijane, Nemce. In vsi vidimo, da je to jako razumljivo, da, nasprotno prav neumno. Da je pri navedenih narodih do tega prišlo, trebalo je dosti in dolzega trpljenja in boja. Marsikateri krvavi kapitel bi lahko stene ječ v teh državah povedale. Zmagala je ideja skupnega čutila teh navedenih narodov.

Ali tudi ideja, da smo Slovani, kjerkoli bivamo, sinovi jednega velicega naroda, je iz tal pognala in kakor ne priita-

Lustek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Enajsto poglavje.

(Dalje.)

Ko je Jerica poslušala ta za njo tako pomenljivi pogovor, bilo je strahovito videti njeno čudovito, nenaravno lice.

„Jerica!“ vskliknil je Filip, ko jo je za trenotek opazoval, „Jerica! Za božjo voljo! ne zrite tako strmo! Jerica! povejte mi, kaj pa vam je?“

A ganila nij očesa, ganila nij črtice svojega okamenelega lica, slišala ga nij očitno. Prijel jo je za roko; ta je bila mrzla kot mramor. Njegov obraz je izražoval skoro toliko obupnost, kot njen. Debele solze so mu zalile oči in so drle po njegovih licih. Enkrat

je iztegnil roke, kot bi jo hotel veselja pritisniti na prsa ter jo kot majhenega otroka vtolažiti; a očitno napenja se, je ustavil svoje roke. „Jerica!“ rekel je nagnen k njej in svoje oči obrnivši v njene, „kaj sta vam storila ta dva človeka? Kaj vam je mari za nja? Če vas je razžalil ta mladi mož — slepar! — pokoriti se mora za to.“ In skočil je po konci.

Pri teh besedah in tem dejanji se je Jerica zavedela sama sebe. „Ne! ne!“ rekla je, „to nij. Sedaj se počutim boljše. Ne gorite o tem in ne recite nič,“ in plašljivo je pogledovala na kegljišče. „Počutim se boljše.“ Ker ga je bil strašni strmi pogled prestrašil, čudil se je, da je popolnem mirna vstala in nasvetovala, da bi se peljali domov.

Molčé jo je spremljal; predno sta prišla klanca, kjer so bili pustili voz, dospela sta jih druga dva in peljali so se čez malo trenotkov v Saratogo.

Na vozu in naslednji večer je bila Jerica

enako otrpna in nenaravno mirna. Predno so prišli v gostilno, vprašal jo je parkrat doktor Grysworth, ali se počuti dobro, gospod Filip pa jo je sedaj pa sedaj skrbljivo pogledoval. Celo glas njenih besed je bil prisiljen, tako da je Emilija jo precej vprašala: „Kaj pa ti je dete drago!“ A odvrnivši, da se počuti popolnem dobro, izpolnjevala je vse dolžnosti in oblike onega večera, ter se je poslovila od mnogih svojih prijateljev. Poslovivši se od Grysworthovih se je z njimi zgovorila da jih bode drugo jutro še enkrat obiskala.

Neskrbnim očem se je videla Emilija nemirnejša nego Jerica; kajti Emilija se nij dala preslepiti, ter je na vsem svojem bitji kazala Jeričine bridkosti; katero je ta znala le bolje zakrivati. Jerica nij vedela, kaj se je godilo krog nje oni večer, ter se je tudi pozneje spominjala le polovico vsega. Nikdar nij mogla razumeti, kaj jo je takrat vzdrževalo in podpiralo, da je le na pol zavedaje se, občevala z družbo. Kako se jej je posrečilo zakriti srčno

lijanih ali Nemcih, razcvela se v kratkem času do močnega drevesa. Poglejmo 30 let nazaj, kje je tedaj ideja Slovanstva še tičala! V tihih krogih redkih slovanskih učencjakov, ali če se je po kakem Kollaru na svitlo drznila, kdo se je še tedaj za njo brigal! Ali ona je rasla, rasla in zdaj plaši ljudi od malega magjarskega briča do prvih mest gori, ta slavjanska ideja.

Neznatni Slovan postal je „bav-bav“. Slovanske narodne ideje „propaganda“ bila je pridna. Ne pri Italijanih, ne pri Nemcih ne nahajamo tolike požrtvovalnosti in dela za to idejo, kakor pri Slovanih. Primerov je, ko so možje tiskarne delali in vse veliko premoženje stavili za razširjenje slovanske ideje. In vzrasli smo. Nij več krotko jagnje Slovan. Ne prosi za svoje pravo. Hercegovec trka na vrata Evrope z batom svoje puške: pravico človeško hočem! Prvi strel iz Hercegovske puške bil je signal, da brzovlak slavjanske ideje odrine. Milijon Slovanov stoji v orožju v službi in z zavestjo te ideje. Najbolj neolikan ruski vojak doli v dunavskeji vojski to idejo zna, in če te ruske vojske le polovica domov pride, koliko velikanska propaganda nastane po teh Slovanih za probujenje slovanskega ruskega naroda! In vsak slovanski kmet po drugem Slovanstvu se zanima za boj Slovanstva proti Turčinu; ne glede tega, da je Slovan historična jeza proti Turčinu in da se zbog tega najnavadnejši, brezidealni kmet po slovanskih zemljah za ta boj briga. Kdo misli, da bo to vse brez nasledka in učinka! — Vozimo se Slovani brzo. Kdo če to zanikati!

Zatorej kako malenkostni so vendar čini, bodi si od koder da pridejo, ki so v kvar slovanskega razvijanja storjeni! Vsak posamezen sovražnik, in vse, ki hoče Slovanstvo v njegovem razvoju zavirati, vidi se mi, kakor pes pinč, ki pod piramido koplje, misleč velikana podreti! In kdo se bode brzovlaku ustavljal! So tako neumni ljudje na svetu? Ne! — O kakem biku se včasih bere, da si je to domišljeval. In je ljudij, ki se vozečej slovanskeji ideji ustavljati hote? S—c.

Čehi in Rusi.

Češki zastopniki časnikarstva: Skrejšovski, dr. Gregor, in Zeithammer so 22. t. m., ko so pravoslavni Rusi po vsej svojej zemlji praznovali god in praznik slovanskih apostolov Ci-

rila in Metoda, poslali telegrafični pozdrav slavjanskemu komitetu: „Na praznik naših apostolov Cirila in Metoda, daje vse češko časnikarstvo slavjanskemu komitetu bratovsko roko k velicemu delu, katero staslovjanska apostola pred tisoč leti začela in ki je kot podedovina prešlo na naše ruske brate. Sreča in slava ruskemu orožju, sreča in slava ruskemu narodu!“

Še tist dan je prišel od Rusov iz Peterburga v Prago sledeči odgovor: „Dan slavjanskih apostolov praznujuči, pozdravljamo svoje ljubljene goste od 1867. Seme, ki so ga naši skupni učitelji sejali, vidno kali in raste. Da se zopet vidimo!“ Podpisani so bili sledeči ruski veljaki: Lamanskij, Miler, Mirkovič, Petrov, Pešatkin, Černjajev, Frejgang.

Poleg te lepe izjave, prinašajo češki listi iz raznih čeških mest in občin od odličnjakov čeških podpisane proglose, v katerih se Čehi navdušeno zahvaljujejo slavjanskim bratom, ruskemu narodu in ruskemu carju osvoboditelju, da so se odvažili iti osloboditi južne brate Slavjane. Ravno tako ruske novine te simpatične izjave z veseljem konstatujejo. — Tako se v širnem slavjanskem svetu goji in širi misel naše solidarnosti!

Vojna moč turške države.

III.

Če smo zgoraj rekli, da ima Turčija preko 21 milijonov prebivalcev, moramo sedaj omeniti, da so ti stanovalci po veri in po narodnosti ločeni v mnogo večjih in manjših skupin, katere se druga od druge tako razlikujejo, da bi jih nobedna država vsega sveta ne mogla združiti v celotno jednoto. Sicer nova turška ustava ne pozna nobednega razločka v narodnosti — vsi na Turškem bivajoči se imenujejo Osmani — a znano je, da papirnati paragrafi (in če so tudi turški) niso zmožni narodnih in verskih razlik odpraviti in tako vojno moč vzvišati. Poleg pravih Turkov prebivajo na Turškem Slovani (Bulgari in Srbi), Romunci, Grki, Armenci, Albanci, Arabci, Cincari, Tatari, Cigani, Židje, Čerkesi in nekateri drugi narodiči. Da je velika neprilika za vojno moč vsake države, ako v njej prebivajo stanovalci različnih narodnostij, tega nečemo še posebej poudarjati. A poudarjati hočemo to, da veliko tistih narodov, ki na Turškem prebivajo, nemajo nobedne ljubezni do države, v katerej

žive, nemajo navdušenja za turški polumesec, nemajo nobednega interesa za obstoj Turčije, pač pa samo velike koristi, ako ta država, katero smatrajo za svojo kruto sovražnico in tlačilko, propade, pogine in konec vzame. Romunci, Grki, Bulgari, Srbi, Armenci, Albanci, in deloma tudi Arabci se ne bodo bili zoper Ruse, ampak prej zoper Turke, katerim bi po poragrafi turške ustave morali pomagati. In teh narodov nij malo, ti narodje štejejo cele milijone. To narodnostno razmerje razjeda kakor rak ves organizem turške države. Ta notranji sovražnik je Rusom najboljši zaveznik.

A tudi vera loči turške narode v dva sovražna šatorja, mej katerima zija prepad, katerega nobeden turški državnik ne more zamašiti. Mej 21. milijoni turških prebivalcev je čez 8 milijonov kristijanov, kateri v vojni do najnovejšega časa čisto nič ne štejejo, kajti samo mohamedanci se jemljejo v vojake. Iz tega se pa jasno vidi, da se vsa vojna moč turške države opira na 12—13 milijonov mohamedanskih Turkov in poturčenih Slovanov in Albancev. A paziti je to, kar nam zanesljivi Kanitz pripoveduje, da je namreč mej poturčenimi Bulgari in Albanci prav veliko tacih, ki so samo na videz mohamedanci, a v srci še vedno kristijani in da se ti ne bodo z Bog vedno kakšnim navdušenjem bili za Turke, je naravno.

Če torej nekateri nemški in magjarski listi pripovedujejo, da ima Turčija dan denes blizu 1 milijon vojakov pod orožjem, pripovedujejo več nego vedeti morejo in pripovedujejo nam to, kar samo oni v svojej prevročej fantaziji videti želé. Od kod naj Turčija vzame 1 milijon vojakov? Alah je velik in Mohamed njegov prerok, a da bi turški vojaki kar iz tal poganjali ter takoj zreli in oboroženi zoper Rusa marširali, tega vendar ne zmoreta niti Alah, niti njegov prerok Mohamed, niti oba skupaj ne! Da Turčija dan denes 1 milj. vojakov niti nema, niti imeti ne more, to nam kaže najpripostejši račun. Nemška država ima 42.727.260 prebivalcev, 1.315.000 vojakov lahko pod orožje pokliče. Avstrija ima po Fiekerjevih računih 37½ milj. prebivalcev ter more 1.124.000 mož oborožiti. Zgoraj smo pa videli, da ima Turčija samo 12—13 milijonov takih prebivalcev, da se morejo v vojni v poštev jemati in ti dajo samo 360.000, k večjemu 370.000 vojakov,

bolečino, katero je trpela, mogla nij nikdar razumeti. Spominjala se je le vsega tega, kot bi se jej bilo sanjalo.

Še le v tihih urah nočnih, ko se je videlo, da je Emilija poleg nje trdno zaspala, se je upala za trenotek rešiti železne vezi, s katerimi se je poprej silila. Ko pa je bila predrta ograja, razlila se je reka njenih bolečin brez ovir. Vstala je iz postelje; in obraz zakrivši v blazine nizke zofe, blizu okna stoječe jokala in točila je blažene solze, ker vsaka njih kapla je olajševala nje ranjeno srce. Od prvih svojih otročjih let se nij nikdar jokala tako dolgo in neprestano; in valovanje njenih persij in njeni globoki vzdihljeji, ki jih je vzdihovala, so pričali o silovitosti njene bolečine. Vse druge skrbi in težave so jo našle oboroženo s pobožnim zaupanjem, osrčeno s sveto nado in pripravljeno na vse; a ta udarec jo je udaril hipoma in nenadoma, da se je upognila, omahovala in se zgrudila, kot se nežna poletna rastlina trese in maje pred mrzlim viharjem zimskim.

Da je postal Viljem nezvest svojej prvej ljubezni, o tem nij dvomila nikakor več; to prepričanje pa jej je izpodbilo oporo in palico njenega življenja. Strijc Trueman in gospa Sullivanova sta bila njena dobrotnika in Emilija je bila še vedno nje ljubeznjiva in zvesta prijateljica; a vsi ti so bili bolj ali menj navezani na Jerico; čeravno se je lahko zanašala na njih ljubezen, morala sta se dva dolgo pred svojo smrtjo popolnem opirati na njene mlade roke, in tretja, zadnja ki jej je še ostala jej nij zaupala le svojih negotovih stopinj, ampak te stopinje so se opletale ter očitno se približavale gomili.

Na koga naj se opira potem Jerica? Katerega naj bi držala za oporo svojemu mlademu neizkušnemu življenju? Do katerega bi se smela obrniti zaupljivo, da bi jej svetoval, branil, podpiral in ljubil? Do katerega, če ne do Viljema? In Viljem je drugej udal srce — Jerica pa bode kmalu osamela!

Nij čuda tedaj, da se je jokala, kot se jokajo oni, katerim srce poka; jokala se je,

dokler se nij vsahnil vir njenih solza in se je čutila bolno, slabotno in vpehano. Potem je vstala, šla k oknu, djala je s čela težke kite svojih las za ramo, naslonila se je ven ter je dihala okrepčevalno hladno sapo ponočno. Njeno srce se je umirjalo, ko je gledaje v svetle luči, ki so se tako sladko in mirno ozirale sem doli, blezo govorila z zvezdami. Zopet so se te videle, kot bi jo milovale in kot o dnevnih zapuščenih njenih otročjih let jej pošeptavale: „Jerica! — Jerica! — uboga majhena Jerica!“

Potolažena in ginjena od milega njih pogleda je padla polagoma na kolena. Njeni kvišku obrneni obraz, njene sklenene roke, sladki izraz udanosti, ki se je polagoma kazal na njenem obličji, vse je pričalo očitno, da kot pri prvej njenej mutastej molitvi k takrat neznanemu jej Bogu, njena sedaj razsvetljena duša občuje s svojim stvariteljem in zopet je pošeptal njen duh priproste besede: „Gospod v nebesih tu sem!“

O, blažena naj bode vera, ki o takih

Res ukazuje nova turška ustava, da se morajo tudi kristijani jemati v turške vojake, toda da bi imela Turčija od tega ukaza kako dejansko korist in nje vojna sila kako posebno pripomoč, to veruj, kedor hoti! Predno se bode Bulgar ali Srb ali Romunec ali Grk dal vtakniti v turško vojaško suktnjo, bode pobegnil rajši, ali čez mejo ali pa v gore. In če se bode tudi Turkom posrečilo nabrati kristijanov za svojo armado, jako dvomimo, da bi se ti dobro bili zoper Rusa. Prej narobe!

A. K.

(Dalje prih.)

Vojska.

Na Dunav bode ruski car sam 6. junija prišel in prevzel glavno poveljništvo. To bode znamenje, da do tega dne je končan ves težavni marš ruske vojske do silnega Dunava in da se bode vojna preprava čez reko začela. Zdaj je voda vsled deževja zopet silno narasla. V Dobruči je Dunav celo široko povodenj naredil. Če bode odslej zopet lepo vreme, utegne se voda do 6. junija še uleteti, da bodo Rusi lažje veliki most delali.

Z azijskega rusko-turškega bojišča pak bodemo ne mara kmalu slišali o novih odločilnih ruskih zmagah. Rusi uže od 24. t. m. nastreljujejo najmočnejšo azijsko tvrđavo Kars, katero imajo, kakor znano, uže dalje časa obloženo. Vojaški časopisi sami omenjajo, da hitro vzetje Ardahana po Rusih kaže, da so ruski kanoni boljši nego nemški Krupovi kakoršne imajo Turki, za to tudi Kars ne bode dolgo mogel braniti se. — Tudi ona ruska četa, ki proti Erzerumu operira, pomika se vedno dalje v Turčijo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. maja.

Z *Dunaja* se piše v Berlin, da je nadvojvoda Fridrih, sin pokojnega nadvojvode Karla Ferdinanda, prihodnji dedič nadvojvode Albrehta, namenjen priti za vladarja v zjedinjeno Bosno in Hercegovino ter — Srbijo, ki bi se tudi imela priklopiti. Poslednjega ne verujemo še.

Ogerski parlamentni odsek (ne zbor, kakor je bilo včeraj napačno povedano) je nadaljeval posvetovanje postave o banki. Minister Tisza je rekel, da tisti ki govore, da je v denašnjih razmerah mogoča samostalna ogerska banka, iščejo le popularitete. — Mej temi popularitetnimi lovci pa je bil prej Tisza sam.

urah okrepča srce! O, blažena naj bode vera blaženo upanje, ki povzdigneta dušo nad vse druge težave ter je pritisneta v naročje božje, kadar vse njene podzemelske opore padajo in naša najtrdnjša podpora omahuje kot šibki trst v močvirji!

In sedaj se je naslonila plemenita roka na njeno glavo. Obrnivši se, je zagledala Emilijo, o katerej je mislila, da spi; a tej je pregnala skrb in žalost vse spanje; sedaj je stala poleg nje polna strahu, podvojenega po vzdihljajih, katerih Jerica nij mogla popolnem zatreti.

„Jerica!“ rekla je žalostnega glasa, „ti si vsa zmešana in žalostna in vendar si skušala to mi zakriti. Jerica! ne obračaj se od mene,“ in objemši jo, pritisnila je njeno glavo na prsa in jej je pošeptala: „Srce moje! povej mi vse! kaj pa je vendar ubogemu mojemu detetu?“

In Jerica je razodela Emiliji svoje srce

Vnanje države.

Iz *Carigrada* se javlja o velikih precukcijah. Vsled necih izjav turških soft (telegram „W. T.“ pripoveduje, da je bila velika revolucija na korist Mithad-paše, in upor je bil teško zadušen.) se je za mesto Carigrad obsedno stanje proglasilo. Vladni ukaz prepoveduje tu orožje nositi, ukazuje preiskavo hiš in konfisciranje orožja in daje oblastnijam pravico, sumnjive ljudi brez sodbe izgnati ter prepoveduje shajanje. — Več turških poslancev je v viharnej seji, kjer so tudi softe bili, naglašalo v zbornici težavo zdanjega položaja in željo po nekih ministerskih zmenah izreklo. — Kristijanje so v velikem strahu!

Najnovejše poročilo iz Carigrada javlja, da se je nove revolucije bati, ker je ljudstvo hudo razdraženo. Softi terjajo, naj se Mahmud Damat odstavi, ist tako Redif-paša, naj se Muktar od azijske vojske pokliče, Mithad-paši pa vladanje izroči.

Srbski „Istok“ oporeka novice, da bode Srbija kmalu zopet udeležila se vojske, a pristavlja, da če kak sovražnik srbsko mejo prestopi, bode se ves narod vzdignil na brambo, in računana na zvezo z Rumunijo.

Iz *Pariza* se zagotavlja, da je Mac-Mahon govoril z nemškim poslanikom knezom Hohenlohe prav prijateljsko in pomirljivo.

Zadnji telegram poroča, da je Mac-Mahon 25. t. m. ogledoval pripravljanska dela za svetovno razstavo. Trgovinski minister je, naznanjaje ta pohod vodji razstave pisal, da je potreba postala, varovati velike interese dela in miru proti intrigam tistih, ki razstavo iz politične strasti komprotirajo. — Torej povsod gasé zopet.

Bismark je s famijlo odšel v Kissingen. Ali bode tam tudi delal, ali bodo v nemirjajoče vesti, katere je po vsem pametnem svetu vzbudil Mac-Mahonov prevrat, zdaj po Bismarkovem odhodu iz Berlina zopet potolažile se, — kdo bi vedel.

Perzijani so na turške meji vojni tabor 12.000 mož postavili. Angleži pravijo, da za vzdržanje nevtalitet.

Domače stvari.

— (Razpis volitev.) Včerajšnja uradna „Laibacher Zeitung“ prinaša deželnega predsednika razpisanje volitev za kranjski deželni zbor in sicer za kmetske občine bodo 7. julija, za mesta in trge 10. julija.

— (Kaznjenci na gradu in delo.) Znano je, da so se ljubljanski obrtniki, kateri davek plačajo, večkrat pritožili, da jim delo kaznjencev na ljubljanskem gradu in v prisilnej delavnici nepravilno konkurencio dela. Vsled teh pritožb je pravosodni minister ukazal vodstvu na gradu, da se morejo črevljariji, krojači, mizarji in tkalci mej kaznjenci mojstrom v najem dati, če ti želé in se pogodé.

ter je njenemu pazljivemu ušesu zaupala edino skrivnost, ki jo je kedaj imela pred njo. In Emilija se je jokala ter pazljivo poslušala; ko pa je Jerica nehala, pritisnila jo je Emilija večkrat k prsom ter je ginjenega glasa in vedenja, kot Jerica nikdar nij videla navadno mirne slepe devojke, vskliknila:

„Čudno, čudno, da je tudi tebi usojena ista osoda! O Jerica! srčice moje! pač se lahko skup jokavi; a veruj mi, da je tvoja bolečina dosta manj grenka, nego moja!“

In potem je Emilija v temoti polnočne ure povrnila Jerici njeno zaupanje ter jej je povedala svoje trpljenje, ki jej je pred dvajsetimi leti ostrupilo njeno mladost; to trpljenje je kljubu minolemumu času še zmirom živo živelo v njenem spominu ter jej je počrnilo življenje; njena slepota je bila le posamni udarec v tem trpljenji.

(Dalje prih.)

— (Svoje dete umorila.) Piše se nam od bližnjega Posavja: Pri tukajšnjem posestniku Butovci na Črnovčah služeča dekla je 24. t. m. pri delu na polji porodila dete, katero po porodu sklence poginu izročiti. A domov prišedši so jo večče domače ženske takoj izpazile. Precej pošljejo po župana. Županjski namestnik, bivši župan J. Snaj, izprašuje žensko, katera s početka taji, a potem pravi, da je bil otrok mrtev. Ko pridejo na kraj hudo delstva, najdejo popolnem obnemoglo golo dete v hosti tikoma pri vodi ležeče. Novorojenec je tukaj ležal v slabej postelji dosti ur; komaj se je posrečilo otroka zopet oživiti. Dete se kljubu morilnim naklepom vranje matere dobro počuti. Poskušano zločinstvo se je takoj dotičnej gosposki objavilo.

— (Čudna nevesta.) Pod tem naslovom se nam piše iz Reke: V bližnjih Moščenicah je snubil bogat kmetski fant dekletu rudečih lic in pólnih prsij — no, to nij nič posebnega. Oče mu je tudi nij odrekal; a vse nade bodočih krasnih dnij in zakonske sreče odvzel je srečnemu ženinu nekov tukajšnji dr. Gjačić. Oče nevestin je namreč malo dnij pred poroko mladih ljudij prišel k omenjenemu zdravniku vprašat ga za svét. Imel je namreč zaradi nje popolnem moškega ponašanja in iz družih opazenj tajno slutnjo, da bi morebiti ženin mogel biti nezadovoljen sè svojo nevesto, a to se ve da, kadar bi bilo uže prepozno. A mož je imel prav, da je to storil, kajti, ko je zdravnik preiskaval mlado nevesto, uveril se je, da očetove brige za dete in njega prihodnost niso neopravičene, kajti, sicer lepo in pravilno vzrastena nevesta, bila bi mogla biti ob enem tudi ljubeznjiv ženin. Da se je namišljena zveza podrla in da ostane bednica v hiši svojega očeta vse žive dni brez ljubimcev — a tudi brez ljubic — razumeje se samo po sebi.

— (Nesrečen hribolazec.) Iz Razdrtega se nam piše 24. maja: Binkoštni vtorek se je prigodila na našemu Nanosu strašna nesreča. Trije mladi študentje so prišli iz Vipave okolo polu dne na sprednji vrh, s katerega je najkrasnejši razgled. Ko so se tukaj nagledali ter nekoliko okrepčali, odpravili so se zopet na pot in to proti našemu selu, odkoder so se namenili zopet nazaj v Trst odpeljati. Kažipot, kateri jih je spremljal, nij paniti vedel, kje je kakov pot ali pa vsaj menj nevaren prelaz skozi visoko, strmo skalovje in pečine. Na ta način primorani so bili potovsi iskati. Eden teh dijakov, rodom Grk, bil je jako pogumen, ali bolje rečeno predrzen, oddaljil se je od ostalih treh ter prišel nad visoko strmeče pečine. Tu kar na mah pade vsled nerodnosti ali omotice — poslednje je najgotovješe, — in se zavalil v strašansko prepad, katerega bi se še celo divja koza ustrašila. Valil se je čez štirideset seznjev, padel je mej tem čez menj ali več visoke pečine dokler je priletel na neki grušč, kjer je ves v krvi in hudo ranjen obležal. Pa mislite, da kažipot se je potrudil ga poiskati ter mu naglo v pomoč priskočiti? Ne! Šel je z ostalima dijakoma, katera sta pa bila vsled strašne katastrofe vsa preplašena, naprej in posrečilo se mu je naposled vendar, po nekeje jako slabej ter zaraščenej poti dospeti v podnožje ponosnega Nanosa. Šli so prav blizu nesrečnega ali vse eno še tu se nij oni ničvrednej kažipot potrudil, poiskati ga ter mu v pomoč priskočiti, katere je ubogi revež gotovo potreboval. Dospévši v našo vas naznanja to županu

